

# KĀ DIEVS MŪS GLĀBĀ

## *Sabata pēcpusdienai*

### **NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

Ef. 2:1–10; Ef. 5:14; Rom. 5:17; Ef. 5:6; 2. Tim. 1:7.

### **ATMIŅAS PANTS:**

“Bet Dievs, bagāts būdams žēlastībā, Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti!” (Ef. 2:4, 5)

**18** mēnešus vecā Džesika Maklūra (Jessica McClure) spēlējās savas tantes mājas pagalmā, kad viņa iekrita 22 pēdas dziļā pamestā akā. Viņas nožēlojamā situācija Midlendā, Teksasas štatā, piesaistīja visas pasaules mediju uzmanību. Tas notika 1987. gada 14. oktobrī. Pasaule vēroja, kā mazā Džesika gulēja, raudāja, dziedāja un sauca savu mammu. Viņi vēroja, kā neatliekamās palīdzības darbinieki akā ievadīja svaigu gaisu.

Beidzot, 58 stundas pēc iekrišanas, visa pasaule vēroja, kā Džesika tika atbrīvota no astoņas collas platās akas, kas viņu bija iesprotojusi vairāk nekā divas dienas. Fotogrāfs Skots Šovs (Scott Shaw) iemūžinājis šo mirkli fotogrāfijā, kas saņēma Pulicera (Pulitzer) balvu: glābšanas virve sadala divās daļās Džesikas glābēju noraizējušās sejas, kas raugās uz satīto vīstoklīti drāmas centrā – mazulīti Džesiku.

Nav nekas tik aizraujošs kā labs glābšanas stāsts, un Pāvils Ef. 2:1–10 sniedz mums personīgu un tuvu skatījumu uz vislielāko, visaizraujošāko glābšanas misiju visos laikos – Dieva pūles glābt cilvēku. Stāsts kļūst vēl dramatiskāks, apzinoties, ka mēs neesam tikai kāda cilvēka glābšanas vērotāji, bet gan paši liecinieki.

*Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. jūlijā.*

# Reiz miris un sātana piekrāpts

*Izlasi Ef. 2:1–10. Kāda ir galvenā doma, ko Pāvils mums šeit pasaka par to, ko Jēzus ir mūsu labā izdarījis?* \_\_\_\_\_

---



---



---

Pāvils jau ir aprakstījis glābšanu, kas dota kristiešiem (Ef. 1:3–14, 15–23), un īsumā izstāstījis Efezas ticīgo stāstu (Ef. 1:13). Ef. 2:1–10 Pāvils nu sīkāk un personīgāk izstāsta savu atgriešanās stāstu. Viņš pretstata viņu pagātni – grēcīgo eksistenci (Ef. 2:1–3) – Dieva glābšanas svētībām, ko viņš attēlo kā piedalīšanos Kristus augšāmcelšanā, debesbraukšanā un paaugstināšanā (Ef. 2:4–7), un viņš priecājas par šīs pestīšanas pamatu Dieva žēlastībā un radošajā darbā (Ef. 2:8–10).

Šīs trīs daļas veiksmīgi apkopo Ef. 2:5: (1) mēs “savos pārkāpumos bijām miruši”, (2) Dievs mūs “darījis dzīvus līdz ar Kristu”, (3) “žēlastībā jūs esat izglābti”.

Ef. 2:1, 2 Pāvils pasvītro bēdīgo realitāti, ka viņa klausītāji bija garīgi miruši un praktizēja grēkus kā normālu parādību (Ef. 2:1) un ka viņus pārvaldīja sātans (Ef. 2:2). Tā kā Pāvils raksta dzīviem cilvēkiem, tad “miruši” bija domāts pārnestā nozīmē (sal. ar Ef. 5:14). Iepriekš viņu nožēlojamā situācija bija ļoti drausmīga, jo viņi bija šķirti no Dieva, dzīvības avota (sal. ar Kol. 2:13, Rom. 5:17, 6:23).

Pārspriežot savu klausītāju pagātni, Pāvils izceļ divus ārējos spēkus, kas viņus pārvaldīja. Pirmais no tiem – “pakļauti šīs pasaules varas nesējam” (Ef. 2:2), jo paražas un rīcība Efezā, kas vainojama cilvēku dzīves maiņā, lika tiem sacelties pret Dievu.

Sātans divos veidos tiek aprakstīts kā otrais ārējais spēks, kas pārvaldījis viņu agrāko eksistenci. Viņš ir “gaisa valsts valdnieks (Ef. 2:2), jo “gaiss” (jeb “Debesu vietas”) tiek identificēts kā pārdabisko spēku, tajā skaitā ļauno, atrašanās vieta (salīdzini Ef. 1:3, Ef. 3:10, Ef. 6:12). Viņš ir arī aktīvs virs zemes, jo viņš ir “gars, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos” (Ef. 2:2).

*Ko šie panti mums māca par lielās cīņas realitāti? Vienlaikus kā mēs varam gūt mierinājumu un cerību, zinot, ka Jēzus ir bijis uzvarošs un ka mēs tagad varam būt Viņa uzvaras dalībnieki?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---

# Paši savu vēlmju piekrāpti

**“Kopā ar tiem arī mēs visi reiz dzīvojām savas miesas kāribās, ļaudamies miesas un miesas prāta iegribām, pēc savas dabas būdami Dieva dusmības bērni kā visi pārējie.” (Ef. 2:3)**

Bez Dieva iejaukšanās cilvēka eksistenci pārvalda ne tikai ārējie spēki, kas minēti Ef. 2:2, bet arī iekšējie – “mūsu miesas kāribas, kas īsteno miesas un prāta vēlmes” (Ef. 2:3, ESV; salīdzini ar Jēk 1:4, 15; 1Pēt 1:14).

*Ko Pāvils domā, sakot, ka viņa klausītāji reiz bija “pēc savas dabas dusmības bērni kā visi pārējie” (Ef. 2:3)? Salīdzini Ef. 2:3 ar Ef. 5:6.* \_\_\_\_\_

---

---

Jau pašreizējā apziņa par zaudētu dzīvi ir pietiekami satraucoša, taču vēl biedējošākas ir tās sekas pēdējās dienās. Cilvēki, kas ir “pēc savas dabas dusmības bērni kā visi pārējie” (Ef. 2:3), ir pakļauti Dieva tiesas draudiem laika beigās. Frāze “pēc savas dabas dusmības bērni” norāda arī uz citu biedējošu realitāti. Lai gan mēs vēl joprojām esam Dieva līdzības nesēji, mēs esam sapratuši, ka mūsos kaut kas ir nogājis ļoti greizi. Tātad kristīga dzīve nav tikai viena vai divu sliktu ieradumu pārvarēšana vai visu šobrīd draudošo “pārkāpumu un grēku” (Ef. 2:1) uzveikšana. Mēs necīnāmies tikai ar grēkiem, bet ar Grēku. Mūsu tendence ir sacelties pret Dievu un iznīcināt sevi. Cilvēki pēc noklusējuma atrodas pašiznīcinošas, grēcīgas uzvedības modelī, sekojot sātana norādījumiem (Ef. 2:2) un savām iedzimtajām, grēcīgajām tieksmēm (Ef. 2:3). Ticīgie reiz bija “pēc dabas dusmības bērni”.

Ir svarīgi atzīmēt, ka Pāvils izmanto pagātnes laiku – mēs “bijām pēc dabas dusmības bērni” (Ef. 2:3, KJV). Tas nenozīmē, ka iedzimtā nosliece uz ļaunu ticīgajiem vairs nav realitāte. Ievērojamu savas vēstules daļu – no Ef. 4:17 līdz 5:21 – Pāvils izmanto, lai brīdinātu, ka grēcīga rīcība, kas sakņojusies grēcīgā dabā, kristiešiem ir un paliek drauds. Tomēr tas nenozīmē, ka šis “vecais es” vairs nevalda pār ticīgo, kas Kristus spēkā var novilkt “vecu cilvēku” un apgērbt “jauno cilvēku”, “kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā” (Ef. 4:22–24).

*Kurš gan nav piedzīvojis, cik samaitāta var būt mūsu pašu daba, pat pēc tam, kad esam atdevuši sevi Jēzum? Ko tam vajadzētu mums mācīt par to, cik svarīgi ir piekerties Viņam katru savas dzīves mirkli?* \_\_\_\_\_

---

---

# Augšāmcēlušies, pacēlušies Debesīs un paaugstināti ar Kristu

“Bet Dievs, bagāts būdams žēlastībā, Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis,” (Ef. 2:4) – šajā tekstā Pāvils ar diviem spēcīgiem vārdiem “bet Dievs” pāriet no savu klausītāju skumjās pagātnes ainojuma (Ef. 2:1–3) uz jaunu, cerības pilnu realitāti, kas iezīmē viņu kā ticīgo dzīvi (Ef. 2:4–10).

*Kādā ziņā ticīgie piedalās Kristus augšāmcelšanā, debesbraukšanā un paaugstināšanā?  
Kad notiek šī piedalīšanās? Ef. 2:6, 7* \_\_\_\_\_

Mēs jau atzīmējām, ka Vēstule efeziešiem ir ar Kristu piesātināta vēstule, kas uzsver ticīgo solidaritāti ar Kristu. Pāvils Ef. 2:5, 6 paplašina šo tēmu, izmantojot trīs saliktus darbības vārdus, lai atklātu satriecošu patiesību, ka, pateicoties Dieva iniciatīvai, ticīgie paši piedalās svarīgos pestīšanas vēstures notikumos, kuru centrā ir Mesija Jēzus.

Ticīgie ir: (1) augšāmcēlušies līdz ar Kristu, (2) pacelti līdz ar Kristu (Pāvils, iespējams, tādējādi norāda uz ticīgo piedalīšanos Kristus debesbraukšanā), (3) sēž līdz ar Kristu “Debesu vietās”, kas nozīmē, ka ticīgie piedalās Kristus “sēdēšanā” Visuma tronī. Viņi ir paaugstināti līdz ar Jēzu.

Lai novērtētu Pāvila argumentu spēku, mums ir jāparaugās atpakaļ uz Ef. 1:19–23 un jāatsauc atmiņā, ka Savā nāvē, augšāmcelšanā, debesbraukšanā un paaugstināšanā Kristus gūst uzvaru pār visiem ļaunajiem un garīgajiem spēkiem, kas reiz pārvaldīja ticīgo dzīvi. Jēzus augšāmcelšanās notikumā, debesbraukšanā un paaugstināšanā šie spēki – lai gan vēl joprojām aktīvi un apdraud cilvēka eksistenci – ir lielā mērā aizstāti. Visums ir mainījies, realitāte ir mainījusies. Ticīgie nav tikai šo notikumu vērotāji, bet ir dziļi un personīgi tajos iesaistīti. Tas, ka mēs esam augšāmcēlušies, pacēlušies Debesīs un paaugstināti līdz ar Jēzu, paver mums daudzas jaunas iespējas. Mums ir tiesības novērsties no dēmonu pārvaldītās eksistences un pievērsties garīgas pārpilnības un spēka pilnai dzīvei Kristū (2. Tim. 1:7).

*“Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.”  
(2. Tim. 1:7) Kā panti, ko šajā dienā aplūkojām, palīdz mums saprast, ko Pāvils šeit raksta?* \_\_\_\_\_

# Žēlastībā svētīti uz mūžīgiem laikiem

*Salīdzini Dieva plānošanu glābt (Ef. 1:3, 4) ar mūžīgajiem rezultātiem, ko šis plāns apraksta (Ef. 2:7). Kas ir būtiskie Dieva "glābšanas plāna" elementi un mērķi? \_\_\_\_\_*

---

---

---

---

Izlaidumi ir brīnišķīgas svinības, vienalga, vai tas būtu bērnudārzā vai pēc doktorantūras studijām. Izlaidums iezīmē svarīgu sasniegumu, pāreju uz citu līmeni dzīvē vai karjerā. Mums, ticīgajiem, ir svarīgi saprast dziļo evaņģēlija patiesību: mēs nekad nepiedzīvosim izlaidumu no žēlastības. Nekad nesvinēsīm, ka esam ieguvuši doktora grādu žēlastībā vai arī ka mums tā nav vairs vajadzīga.

Pāvils šo patiesību apstiprina Ef. 2:7, akcentējot to ar plašu hronoloģiju. Dievs pagātnē ir darbojies, lai Kristū mūs izglābtu, tādējādi identificējot mūs ar Savu Dēlu Jēzu Kristu un padarot par Viņa augšāmcelšanās, debesbraukšanas un paaugstināšanas līdzdalībniekiem (Ef. 2:4–6). Tomēr Dieva plāns nebeidzas ar žēlastības pilnu pagātni un žēlastības piepildītu tagadni. Dieva plāns, kas radīts dievišķās sanāksmēs laiku pirmslaikos (Ef. 1:4), iestiepjas mūžībā uz palikšanu. Tas ietver visus "nākamajos laikmetos" (Ef. 2:7, ESV). Viņa plāns mūžīgajai nākotnei ir balstīts uz tādu pašu principu kā Viņa darbība pagātnē un tagadnē – uz žēlastības principu. "Nākamajos laikmetos" Dievs vēlas "parādīt Kristū Jēzū mums .. Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību" (Ef. 2:7).

Pāvils par Dieva žēlastību domā kā par dārgumu vai veiksmi ar neaptveramu vērtību (salīdzini Ef. 1:7, Ef. 3:8), kas var apmierināt jebkuru ticīgo vajadzību. Šis lielais Dieva dāsnums pret mums kļūst par daiļrunīgu, mūžīgu un kosmisku Viņa žēlastības izpausmi.

"Kad Jēzus atnāca, lai mājotu mūsu vidū, Viņam Dievs bija jāatklāj gan cilvēkiem, gan eņģeļiem. [...] Šo atklāsmi saņēma ne tikai uz zemes dzimušie Dieva bērni. Mūsu mazā pasaule ir Visuma mācību grāmata. Dieva brīnišķīgās žēlastības nodoms un glābjošās mīlestības noslēpums ir temats, kurā "pat arī eņģeļi kāro ieskatīties" (1. Pēt. 1:12). Tas būs viņu mācību priekšmets visā bezgalīgajā mūžībā. Ne tikai atpestītajiem, bet arī nekritušajām būtnēm Kristus krusts būs gan zinātne, gan dziesma. Tad atklāsies, ka Jēzus sejā starojošā godība ir sevi ziedojošas mīlestības godība." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 19., 20. lpp.)

# Tagad Dieva glābti

*Pārlasiet Ef. 2:1–10, pievērosoties Pāvila noslēdzošajiem pantiem (8.–10.).*

*Kādas domas viņš uzsver, noslēdzot šo daļu?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---

Ef. 2:1–3 Pāvils raksta, ka Efezas ticīgo glābšana nenotiek viņu labās uzvedības vai apburošo rakstura īpašību dēļ. Kad stāsts sākas, viņi ir garīgi miruši. Viņos nav dzīvības dzirksts vai kādas vērtības (Ef. 2:1). Grēks viņus ir pilnībā pieveicis (Ef. 2:1). Viņi neparāda nekādu personīgu iniciatīvu, bet viņus vada pats sātans ar savām zemiskajām kaislībām un mentālajiem maldiem (Ef. 2:2, 3).

Viņiem nezinot, viņi ir daudz sliktākā pozīcijā nekā vienkārši bez garīgas dzīves vai tikuma. Kopā ar visu cilvēci viņi ir patiesā Dieva ienaidnieki un virzās pretī dienai, kad sastapsies ar savu likteni un dievišķo tiesu. Viņi ir “dusmības bērni kā visi pārējie” (Ef. 2:3).

Tā vietā, lai paļautos uz savām rakstura īpašībām, viņu glābšana ir nopamatota Dieva neizsakāmajā mīlestībā – mīlestībā, ko nevar izskaidrot, ja par pamatu ņemtu šī mīlestības objekta vērtību. Žēlastībā un mīlestībā Dievs darbojas viņu labā Kristū Jēzū (Ef. 2:4), augšāmceļot no garīgās nāves. Pateicoties Dieva darbībai, viņi piedzīvo brīnišķīgu ceļojumu, kas seko paša Jēzus trajektorijai. No garīgās nāves un nomācošas verdzības bedres viņi tiek augšāmcelti un pavadīti uz “Debesu vietām”, kā arī nosēdināti līdz ar Kristu Visuma tronī (Ef. 2:5, 6). Tomēr šī zibenim līdzīgā dievišķā darbība nav īslaicīga parādība. Tā ir noturīga, ar mūžīgu ilgtspēju, jo Dievs ir nolēmis parādīt viņiem Savu žēlastību Kristū Jēzū visu mūžību (Ef. 2:7).

Ef. 2:1–10 noslēdzošajos pantos Pāvils atgriežas vēlreiz pie šī, vēloties pārliecināties, ka viņa doma ir palikusi skaidra: ticīgo glābšana ir dievišķs, nevis cilvēcisks darbs. Tas nesākas mūsos, bet ir Dieva dāvana. Neviens cilvēks nevar lielīties, ka būtu to iesācis (Ef. 2:8, 9). Mēs, ticīgie, stāvam Dieva žēlastībā, mēs esam tikai un vienīgi Viņa žēlastības izpausmes. Mēs esam Viņa meistardarbs, ko Dievs radījis “Kristū Jēzū” (Ef. 2:10).

*Kāpēc mums ir tik svarīgi saprast, ka mūsu glābšana nāk no Dieva un ka tā nebalstās uz mūsu pašu vērtību vai pūlēm?* \_\_\_\_\_

---



---



---

### **TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

Vēstules efeziešiem pamatā ir viens stāsts, ko bieži daļēji atkārto vai norāda uz to. Stāsta galvenie notikumi ir šādi:

1. Dievs izvēlas cilvēkus “pirms pasaules radīšanas” (Ef. 1:4, 5, 11).
2. Viņu pagātnes iznīcinošā eksistence (Ef. 2:1–3, 11, 12; Ef. 4:17–19, 22; Ef. 5:8).
3. Dieva darbības Kristū, lai viņus glābtu (Ef. 1:7, 8; Ef. 2:4–6, 13–19; Ef. 4:1, 20, 21; Ef. 5:2, 8, 23, 25, 26).
4. Evaņģēlija pieņemšana (Ef. 1:12, 13 un citur). Tie, kas kādreiz bija bez cerības (Ef. 2:12), tagad ir ieguvuši cerību, kurai pretī virzās ar ticību (Ef. 4:4, salīdzini ar Ef. 1:18).
5. Tagadējā dzīve kā mācekļiem. Lai gan viņi dzīvo laikā, kas ir briesmu un ļaunā spēku pretestības pilns, viņi var izmantot resursus, ko viņiem piedāvā augšāmcēlies Kungs (Ef. 1:15–23; Ef. 2:6, Ef. 3:14–21, Ef. 4:7–16, Ef. 6:10–20).
6. Vēstures kulminācijā nākotnē Gara kā “garantijas” (Ef. 1:13, 14) jeb “zīmoga” (Ef. 4:30) loma sasniedz briedumu. Šajā noslēdzošajā brīdī adresāti tiks atalgoti par viņu uzticību, pārņemot savā īpašumā “mantojumu”, kas viņiem jau piešķirts Kristū (Ef. 2:7; Ef. 6:8, 9), un, pateicoties ticībai Kristum, viņiem tiks piešķirta vieta laikmetā, kur Kristus būs visa centrā (Ef. 1:21; Ef. 2:7, 19–22; Ef. 4:13, 15; Ef. 5:27).

### **JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Vēstules efeziešiem pamatā esošais stāsts (skat. augstāk) nav tikai 1. gadsimta ticīgo stāsts. Tas ir arī mūsu stāsts. Kuri no galvenajiem soļiem jeb līmeņiem šajā stāstā šobrīd dod tev vislielāko cerību?
2. Kā tu domā, kāpēc Pāvils tik bieži atsaucas uz savu klausītāju grēcīgo pagātni, aicinot viņus pārdomāt savu dzīvi pirms atgriešanās?
3. Salīdzini Pāvila evaņģēlija apkopojumu Ef. 2:8–10 un viņa iepriekšējo apkopojumu Rom. 1:16, 17. Kādas līdzīgas tēmas šeit parādās? Kādā ziņā tās ir atšķirīgas?
4. Lai gan ticīgo labajiem darbiem nav nekādas lomas viņu glābšanā (jo tie nevar nodrošināt cilvēkiem tik lielu nopelni Dieva priekšā, kas viņus spētu glābt), kādu svarīgu lomu viņi ieņem Dieva glābšanas plānā ticīgajiem? (Ef. 2:10)